

El clergue malvat

D'H. P. LOVECRAFT

Un breu conte pòstum d'un mestre de la ficció esgarrifosa

Traducció de M. Di Mauro

EM VA fer entrar a l'espai de les golfes un home seriós i d'aspecte intel·ligent amb robes planeres i la barba grisa, que em va parlar d'aquesta faiso:

—Sí, *ell* vivia aquí, però us recomano de no venir a fer-ne res. La vostra curiositat és una irresponsabilitat. *Nosaltres* no venim mai aquí de nit i és tan sols per la *seva* darrera voluntat que mantenim tot tal com era. Ja sabeu què va fer. Aquella abominable societat se'n va fer càrrec i no sabem on *el* van enterrar. No hi havia manera que la llei, ni cap altra cosa, arribés a afectar aquella societat.

»Espero que no us hi quedeu després que hagi caigut la fosca. I us prego que deixeu aquella cosa, allò que sembla una capsa de mistos, tal com és damunt la taula. No sabem què és, però sospitem que va tenir a veure amb allò que va fer. *Nosaltres* evitem, fins i tot, mirar-la gaire estona.

Passat un temps, l'home em va deixar tot sol a la cambra de les golfes. Estava molt bruta i polsosa, moblada de forma rudimentària, però era endreçada d'una manera que indicava que no era l'estança d'un pobre marginal. Hi havia prestatgeries plenes de llibres clàssics i de teologia i una llibreria que contenia tractats de màgia: Paracels, Albert el Gran, Trithemius, Hermes Trismegist, Pierre Borel i d'altres, escrits en un alfabet estrany i dels quals no en podia desxifrar els títols. El mobiliari era ben senzill. Hi havia una porta, que simplement menava a un guarda-roba. L'única sortida era una obertura del terra on desembocava la tosca i dreta escala. Les finestres tenien forma d'ull de bou i les bigues de roure

negre denotaven una antiguitat sorprenent.

Clarament, aquesta casa era del Vell Món. Em semblava saber on em trobava, però no puc recordar allò que aleshores sabia.

Indubtablement la ciutat no era Londres. Em feia l'efecte de ser una petita vila amb port marítim.

L'objecte menut damunt la taula em va fascinar sobre manera. Em semblava que sabia que calia fer amb ell, ja que vaig treure de la butxaca una petita llanterna elèctrica —o almenys allò aparentava— i neguitosament vaig comprovar que llampegués. La llum no era pas blanca sinó violada, i no era tant una llum contínua com més aviat un bombardeig radioactiu. Recordo que no la considerava pas una llanterna comuna —de fet, en tenia una ben normal en una altra butxaca.

S'estava fent fosc i les antigues teulades i xemeneies de l'exterior prenién un aspecte ben estrany, vistes a través dels vidres d'ull de bou. Finalment, vaig armar-me de valor i vaig situar aquell objecte menut damunt la taula, recolzat contra un llibre, i hi vaig fer apuntar els rajos de la peculiar llum violada. La llum semblava, ara, més una pluja de calamarsa o de petites partícules violades que un feix continu. A mesura que les partícules impactaven sobre la superfície vítria al centre d'aquella estranya andròmina, semblaven produir un soroll crepitant com el d'una vàlvula de buit per on passen guspires elèctriques. La superfície fosca de vidre mostrava una lluentor rosada i una vaga forma blanca començava a

esbossar-se a la part central. Aleshores, vaig adonar-me que no era sol a l'estança i vaig tornar a guardar l'emissor de rajos a la meua butxaca.

Però el nouvingut no va dir res —ni vaig sentir cap mena de so en els instants immediatament posteriors. Tot semblava un espectacle d'ombres xineses, vist des d'una gran distància i a través d'una boirina interposada —tanmateix, el nouvingut, com aquells que seguidament arribaren, apareixien enormes i propers, com si fossin a la vegada pròxims i distants, seguint alguna geometria anòmala.

EL nouvingut era un home prim, de pell fosca i d'alçada mitjana, abillat amb la indumentària clerical de l'Església Anglicana. Aparentava prop de trenta anys, amb el rostre morè però groguenc, i unes faccions ben tallades, si bé amb un front extraordinàriament alt. Duia els cabells negres ben tallats i polidament pentinats, i anava ben afaitat encara que se li notava l'ombra de la barba, que li creixia de forma espessa. Duia ulleres sense muntura, amb arcs d'acer. La seva constitució i les faccions inferiors del rostre eren com les d'altres clergues que havia vist, però el seu front era considerablement més alt, i tenia la pell més fosca i un aspecte més intel·ligent —que, alhora, li conferien un aire més subtilment i dissimuladament *malèvol*. En aquell moment —just després d'haver encès una feble llàntia d'oli— semblava nerviós i, abans no me n'adonés, estava llençant tots els seus llibres de màgia a la llar de foc, que era a la banda de la finestra de l'habitació (on la paret s'inclinava de forma abrupta), un racó que no havia advertit fins aleshores. Les flames devoraven àvidament els volums —alçant-se en estranys colors i exhalant olors indescriptiblement repugnants— mentre els fulls plens d'exòtics jeroglífics i les rel·ligadures corcades sucumbien al devastador element. De sobte vaig adonar-me que hi havia altres persones

a l'estança —homes d'aspecte seriosos, abillats també amb indumentària de clergue—, un dels quals duia l'estola i els calçons propis d'un bisbe. Encara que no podia sentir res, sí que podia veure com comunicaven al primer aparegut una decisió de gran importància. Semblaven odiar-lo i témer-lo alhora, i ell semblava correspondre aquells sentiments. El seu rostre va adoptar una expressió severa, però vaig veure com tremolava la seva mà dreta mentre intentava agafar l'espatller d'una cadira. El bisbe va assenyalar la prestatgeria buida i la llar de foc (on les flames ja s'havien extingit deixant només una massa ambigua i carbonitzada), i semblava posseït d'un odi particular. El primer aparegut va esbossar un somriure burleta i va allargar la mà esquerra fins al petit objecte de la taula. Tothom es va esglaïar. La processó de clergues va baixar per la trapa del terra, omplint l'abrupta escala, mentre es giraven i feien gestos amenaçadors en sortir. El bisbe va ser l'últim a anar-se'n.

El primer aparegut es va dirigir a un armari a l'interior de l'estança i en va extreure un rotlle de corda. Pujant a la cadira, va lligar un extrem de la corda a un ganxo que hi havia a la gran biga central de roure negre i va començar a fer un nus corredís a l'altre extrem. Adonant-me que la seva intenció era penjar-se, vaig sortir com un llamp per mirar de dissuadir-lo o salvar-lo. Em va veure i va aturar els preparatius, mirant-me amb una mena de *trionf* que em desconcertava i em trasbalsava. Lentament, va baixar de la cadira i va començar a avançar cap a mi amb un somriure clarament malintencionat dibuixat al seu rostre fosc i de llavis primos.

Vaig sentir d'alguna manera que em trobava en perill de mort i vaig treure el peculiar emissor de rajos com a arma de defensa. No sé per què, vaig pensar que em podria ajudar. La vaig encendre —de ple al seu rostre— i vaig veure com les faccions groguenques s'il·luminaven, primer amb llum violada i després amb una lluentor

rosada. La seva expressió d'exultació cruel va començar a ser desplaçada per una mirada de profund terror —que, però, no va arribar a esborrar del tot aquell goig. Es va aturar en sec; després, brandant furiosament els braços en l'aire, va començar a retrocedir de forma vacil·lant. Vaig veure que es dirigia cap al forat de l'escala del terra, i vaig intentar d'advertir-lo amb un crit, però no em va sentir. Passat un instant, va ensopegar en fer-se enrere, caigué per l'obertura i vaig perdre'l de vista.

Em va resultar difícil apropar-me a l'obertura de l'escala, però en arribar no vaig trobar cap cos escalabrat al pis de sota. Així i tot, vaig sentir el rebombori de gent que arribava amb fanals, ja que el moment de silenci fantasmal s'havia trencat, i novament tornava a sentir i veure les figures amb la normal tridimensionalitat. Evidentment, alguna cosa havia atret una gentada fins aquell indret. Potser havia sonat un estrèpit que m'havia passat per alt? En aquell moment, les dues persones que encapçalaven el grup (que semblaven simples vilatans) em van veure —i s'aturaren en sec. Un d'ells va deixar anar un crit fort i ressonant:

—Ah!... Sou vós, senyor? Un altre cop?

Aleshores, tots ells van girar cua i van fugir esperitats. Tots, excepte un. Quan la caterva va desaparèixer, vaig veure l'home seriós de la barba que m'havia dut fins aquell lloc —sol, dret amb un fanal a la mà. Em mirava fixament, bocabadat i fascinat, però no semblava pas atemorit. A continuació, va començar a pujar per l'escala i es va reunir amb mi a les golfes. I va dir:

—Així que *no us n'heu pogut estar!* Em sap greu. Sé què us ha passat. Ja havia passat un cop, però l'home es va espantar i es va engegar un tret. No *l'hauríeu* d'haver fet tornar. Ja sabeu què *vol*. Però no us heu d'acovardir, com l'altre home. Us acaba de succeir una cosa molt estranya i terrible, però no ha arribat prou lluny per a malmetre la vostra ment ni la vostra personalitat. Si manteniu

la calma i accepteu la inevitabilitat de fer certes adaptacions radicals a la vostra vida, podreu continuar gaudint del món i dels fruits de la vostra erudició. Però no podreu viure aquí —i no penso que us vingui de gust tornar a Londres. Us suggereixo millor els Estats Units.

»No heu de provar res més amb aquella... andròmina. Ara ja no es pot fer enrere. Fer, o invocar, res tan sols empitjoraria la situació. No n'heu sortit tan malparat com hauria pogut ocórrer —però heu d'anar-vos-en d'aquí immediatament i no tornar-hi. Doneu gràcies al Cel que la cosa no hagi anat més enllà...

»Ara us ho exposaré sense embuts. Heu experimentat una mena de canvi en la vostra aparença personal. *Ell* sempre ho provoca. Però en un altre país us hi podreu avesar. A l'altre extrem de l'estança hi ha un mirall. Ara us hi acompanyaré. Us esgarripareu —però no pas perquè hi vegeu res de repulsiu.

M'ESTREMIA, pres d'una por letal, i l'home barbut gairebé va haver-me de sustentar mentre travessava l'estança fins al mirall, amb la feble llàntia (la que hi havia a la taula, no pas l'altre més feble que ell mateix havia dut) a l'altra mà. I el que vaig veure reflectit a l'espill va ser això:

Un home prim, de pell fosca i d'alçada mitjana, abillat amb la indumentària clerical de l'Església Anglicana, que aparentava prop de trenta anys i amb unes ulleres sense muntura i arcs d'acer que lluien sota un front morè i groguenc, d'una alçada anormal.

Era el silenciós aparegut que havia cremat els seus llibres.

Per la resta de la meua vida, en la meua forma externa, jo seria aquell home!

EL CLERGUE MALVAT

“*The Evil Clergyman*” d’H. P. Lovecraft fou publicat per primera vegada a la revista “*Weird Tales*” de l’abril de 1939, sota el títol “*The Wicked Clergyman*” i no se’n va renovar el copyright, per tant, es troba en domini públic als Estats Units. També es troba en domini públic a la Unió Europea havent passat més de 75 anys de la mort de l’autor.

La traducció al català d’“*El clergue malvat*” d’H. P. Lovecraft és © 2025 per M. Di Mauro i s’ha llicenciat sota [Creative Commons Attribution-ShareAlike 4.0 International](https://creativecommons.org/licenses/by-sa/4.0/)

v1.0.0 2025-07-26